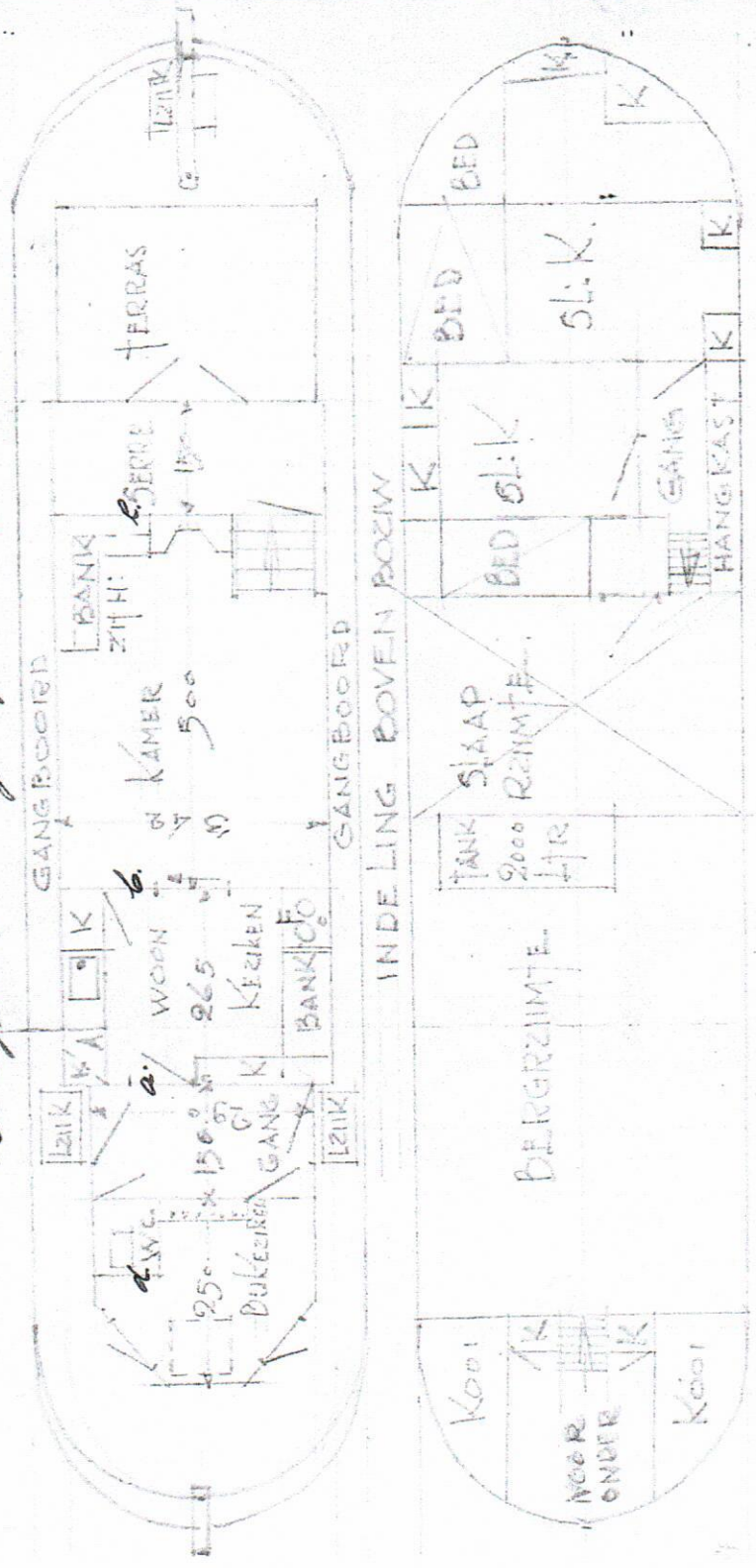

"Watergeus"

Makin en 2 m. 6 m. 2 m. 2 x 3/4" hout.
 Loopt en d. dubbel 2 x 3/4" hout.
 Raap te punt gangbord 94 cm boven ma.
 250
 150
 265
 500

Keje looph. Nooth: gang, en kamr 2.35 m.
 " " Brijken 1.8 m. W.C idem
 " " Slaapkamr. 2.21 m lang breed idem.
 Brijken wanden wongedeelte. met lere, gang en W.C.
 dubbelwandig. 3 cm
 Brijken beschutting 5/4" hout. 3 cm
 Binnenbeschutting 3/4" hout. 1.9 cm
 Klens en dakhout 1" hout. 2.5 cm
 Platons wongedeelte celodee oit 12 m m.
 Schip Stalen spijk. in brinnr endide.

WATERGEUS

Op 4 september 1939 koopt opa Pieter (Piet) de Leeuw van Weenen, op verzoek van mijn vader Jan Jacob (Jan) van Zoelen, het ijzeren tjalkschip “Verandering”.

De “Verandering” is gebouwd in IJlst, was klaar op 21 mei 1909 en voer als zeilschip. Opa Piet kocht de “Verandering” van eigenaar Pieter Wissel.

In de “Meetbrief voor binnenvaartuigen” staat dat het schip 20,20 meter lang is; de grootste breedte is 4,49 meter; de tonnage is 73,456 ton.

Mijn vader en moeder hadden het plan opgevat om een woonschip te bouwen. Waarom een woonschip?

Mijn vader was bouwkundige.

Ik spreek nu over de jaren vanaf 1927.

Jo en Jan trouwden op 21 juli 1927 in Vreeswijk.

“In de bouw” was het toen zo, dat je van project naar project ging.

Was je project klaar dan had je geluk als je direct weer aan een nieuw project kon beginnen.

Je moest steeds zelf op werk uit. Heel fijn was het als je nieuwe project in de buurt was: je hoefde dan niet te verhuizen!

Ik vermoed dat mijn ouders tussen 1927 en 1930 nogal eens verhuisd zijn!

Moeder Jo vertelde ooit dat ze de verhuisdozen vaak niet allemaal uitpakte omdat ze binnen korte tijd toch weer zouden verhuizen!

Ze begonnen hun huwelijkse leven in Borne.

In 1930 streken ze neer in Amersfoort, waar Janny op 6 september 1930 werd geboren.

Toen ze “ergens vandaan” naar Amersfoort verhuisden zei vader Jan tegen moeder Jo: “Zeg maar tegen de chauffeur van de verhuswagen dat hij naar de “Amersfoortse kei” rijdt. Daar ben ik ook en tegen de tijd dat jullie daar zijn heb ik wel een huis!”

Hij had het inderdaad goed geregeld: er was een huis!

Korte tijd later, nadat de verhuisdozen uitgepakt waren werd Janny geboren. Aan de foto’s uit die tijd blijkt dat ze riant woonden.

Toen zijn werk in Amersfoort klaar was (vader Jan was als bouwkundig opzichter betrokken bij de bouw van de aula op de begraafplaats in Leusden) brandde het stadhuis in Leiden af (1935).

Vader Jan had het genoeg om het afgebrande stadhuis in volle glorie te helpen herstellen.

Volgens overlevering heeft het schip waar oom Henk op voer, de leien gebracht die nodig waren voor de dakbedekking.

En ... er werd weer ingepakt en er werd naar Leiden verhuisd.

In 1937 ben ik daar geboren.

Toen het stadhuis weer stond te pronken als weleer (plm. 1939/1940) zat het er in dat er weer verhuisd moest worden!

Vandaar de “WATERGEUS”!

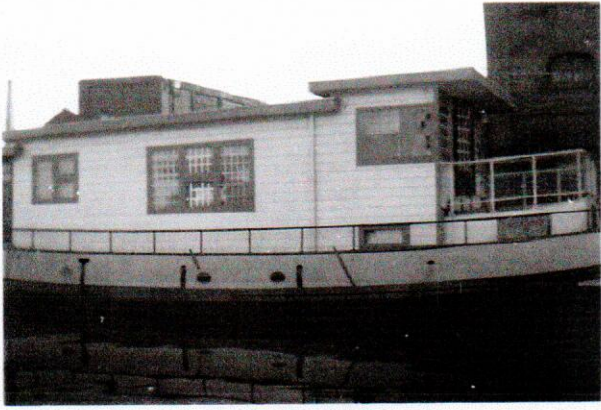
Het schip was in goede conditie en had een prima afmeting.

Vader Jan maakte het ontwerp voor de woning en heeft er zelf heel wat uren aan getimmerd!

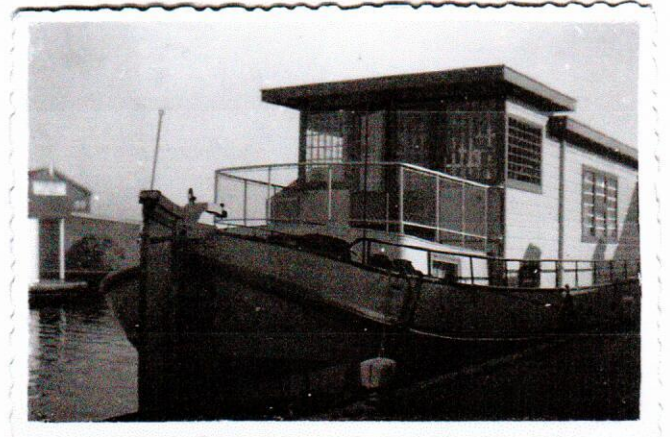
Opa Piet kocht ook patrijspoorten: per kg.!

Het waren er tien en ze wogen bij elkaar 70 kg.!

De „Watergeus“ bijna klaar!

Eerste inspectie door de familie!
Tante Jo, oom Henk, Piet, moeder Jo, Janny, Bep.
De foto is gemaakt door vader Jan.

De naam “Verandering” werd veranderd in “WATERGEUS”.

Intussen was vader Jan benoemd als bouwkundig opzichter bij het Provinciaal Electriciteitsbedrijf Noordholland (het P.E.N.) in IJmuiden.
Naarstig werd gezocht naar een ligplaats voor de “WATERGEUS”.
Die ligplaats werd gevonden aan de Meldijk in Uitgeest, de gemeentehaven.
Aan deze haven grensde Stokkenfabriek Zonjee.
IJmuiden ligt op fietsafstand van Uitgeest dus was de beslissing gauw genomen!
Er werd een sleepboot gevonden en de “WATERGEUS” werd naar Uitgeest gesleept.
Van deze vaart herinner ik me helemaal niets!
Maar er hoort wel een mooi verhaal bij!

We schrijven 1941.

In 1940 raakte Nederland betrokken bij W.O. II.

De “WATERGEUS” kwam aangevaren richting de haven in Uitgeest.

De bewoners van de buurt waar de haven was sloeg de schrik om het hart: “Er komt een oorlogsschip aan met een kanon voorop!”

Grote schrik alom!

Het “kanon” was de boegspriet die aan de “WATERGEUS” was blijven zitten!

Het “oorlogsschip” meerde aan en wat bleek? ...

Er waren twee kinderen aan boord en ook nog een man en een vrouw!

In de loop van de tijd bleek dat we in een geweldige buurtschap terecht gekomen waren!

Alle burens werden op visite gevraagd en mochten de “WATERGEUS” van onder tot boven bekijken!

Ongelooflijk dat je op zo’n schip kon wonen!

Waar de burens en ook de buurkinderen in het begin moeite mee hadden was de loopplank.

Maar gelukkig wende het om daar overheen te lopen.

De vriendinnetjes die kwamen spelen moesten in het begin op de loopplank nogal eens bij de hand genomen worden. Maar ook zij durfden op het laatst zelf over die loopplank te lopen.

We hadden er een fijne tijd: de oorlog leek nog ver weg.

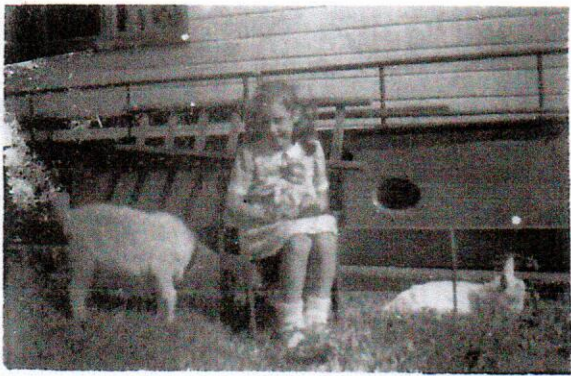
We hadden geiten (melk), konijnen, kippen en duiven.

Maar toch.....

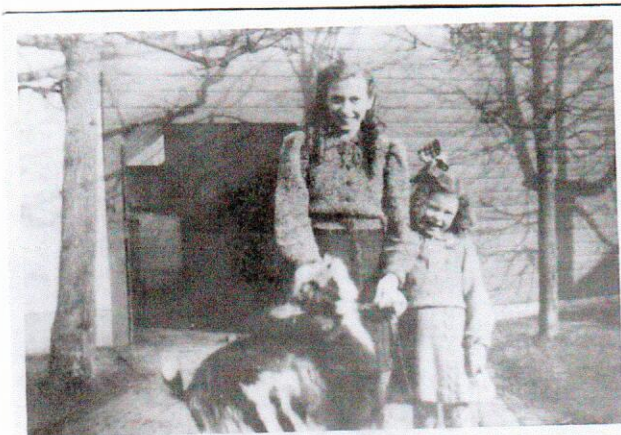
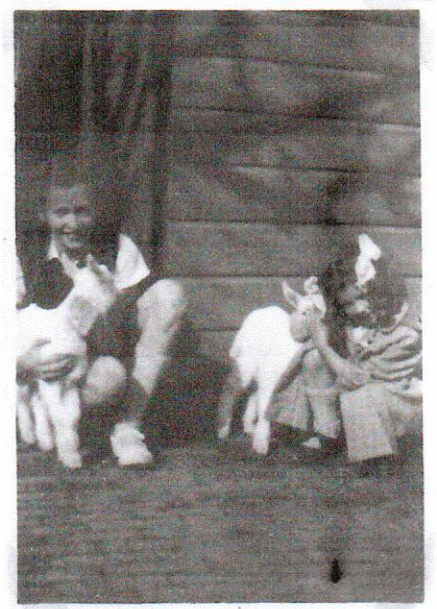
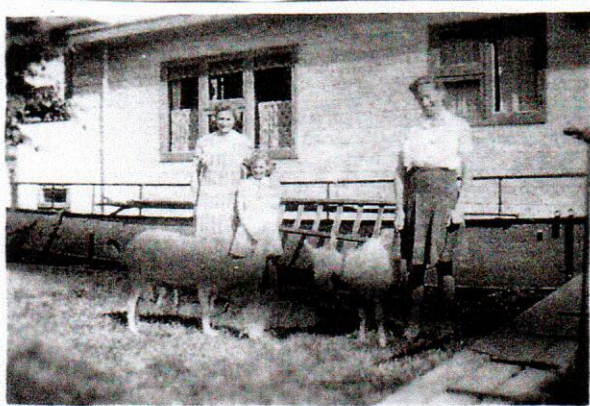
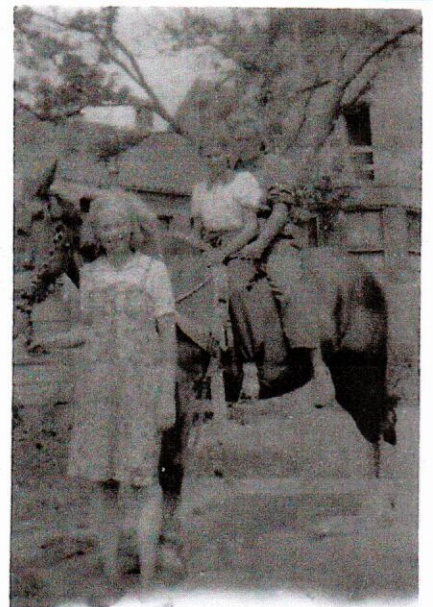

Janny
Bep

Sjaan
Janny
Ant

J. van Hoelen

NR. U 5 / N° 002860

*van Hoelen
Jan Jacob
30 Juli 1800
Wieringerh. A.*

UITGEEST

de Baan van Hoelen, 1° M.

Architect

11 Sept. 1941
UITGEEST
J. K. H.

*nr 266 - 100 -
15100*

DEPARTMENT VAN BINNENLANDSCHE ZAKEN

PERSOONSBEWIJS

Deze bewijs kan overreeds in het verkeer gebruikt worden.

De houder heeft van dit bewijs gerechtigd is verpicht het te allen tijde bij zich te dragen en desgevorderd te verschijnen aan iederen aanhoudingsambtenaar, alsmede aan alle ambtenaren of andere personen, tenzij alle ingevorderde te zijner zijde vooraf schriftelijk wordt verlangd.

Grondig onderzoekd naar personen

MISBRUIK WORDT GESTRAFT

NR. U 5 / N° 002860

*Wieringerh. A.
van Hoelen*

AFDRUK RECHTERSWIJSUITGEEST

SIGNALEMENT:

Handtekening:

PERSOONSBEWIJS
UITGEEST

NR. U 5 / N° 002860

Verzekerde:

Name: van Zoelen
 Vorname: J.J.
 geb. am: 30/7/1900
 Wohnort: Uitgeest
 StraÙe: Woonschip "Watergeus"
 Beruf: Bouwkundig opzichter
 beschäftigt bei: PEN-Centrale Velsen

Der Ausweis berechtigt nur zum Betreten der umstehend bezeichneten Gebiete auf dem kürzesten Wege. Er ist nur in Verbindung mit Lichtbildausweis gültig. Nach Ablauf der Gültigkeitsdauer ist der Ausweis unaufgefordert zurückzugeben. Mißbrauch und Nichtrückgabe werden bestraft.

De houder van dit bewijs is gerechtigd uitsluitend de op den voorkant genoemde gebieden te betreden en wel langs den kortsten weg. Het bewijs is alleen geldig in verbinding met het persoonsbewijs. Na afloop van den geldigheidsduur is het bewijs ongevraagd terug te sturen. Hij, die het bewijs niet teruggeeft, zal worden gestraft. Misbruik wordt eveneens gestraft.

Der, die P.E.N.
 beantragt für J.J.v. Zoelen

einen Ausweis zum Betreten Electro (PEN) Werk
7 - 20 Uhr

Grund: (Tätigkeit) Toezicht bij uitbreidingswerkzaamheden

Prov. Electric Bedrijf van Noordholland
DE DIRECTIE:

Dienststempel
 Provinciaal Electriciteitsbedrijf van Noordholland
 Centrale Velsen
 Unterschrift

1944 3. Vierteljahr	1944 4. Vierteljahr
1945 1. Vierteljahr 	1945 2. Vierteljahr

Ausweis Nr. _____

Name: J.J. v. Zoelen

Soldbuch, Paß
 Personalausweis Nr. U 5 002860

~~Siedlungsgebiet~~	~~Fertige Anlagen~~
~~Baustellen~~	

Electro (PEN) Werk

O.U., den - 1 OCT. 1944

Name, Dienstgrad [Signature]

Op een dag kwamen heel onverwachts tante Mina, oom Gerrit en Mijntje met een hele grote, zware koffer en een zware boodschappentas “ons” terrein opgelopen!

Wat bleek?

De Duitsers hadden de “Gerja” geconfisqueerd (net woord voor afgepakt) en de fam. Serné moest hun schip verlaten!

Daarom deze onverwachte logeerpartij.

Tante Mina liet zien dat ze kaarsen bij zich had voor als de stroom uit zou vallen.

W.O. II werd al heftiger.

Er werd plaats ingeruimd voor de logé’s en het was erg gezellig.

Alleen ...

De postduiven van vader Jan mochten niet meer vliegen, anders werden ze afgeschoten.

Zo waren ook postduiven partij in de oorlog.

De postduiven zaten en een hok met gaas er voor en stond in de serre.

Wat bedachten Mijntje en ik?

Wij vonden de duiven erg zielig omdat ze niet meer buiten mochten vliegen. En misschien hadden ze honger, net als wij.

Weet je wat? We gaan ze kaarsen voeren, dan hebben ze geen honger en krijgen ze tenminste iets dat lekker vet is!!

Mijntje haalde de kaarsen uit de tas, we trokken ons terug in de serre. De duiven vonden de kaarsen erg lekker. Ze konden er geen genoeg van krijgen!

De volwassenen dachten dat wij lief aan het spelen waren, want we waren heel stil.

Tja!....

De volgende dag zou vader Jan de duiven voeren en vond ze dood in het hok.

Hoe kon dat nou?

Van één duif werd de krop opengesneden.

Wat kwam daar uit?

Kaarsvet.

Raadsel opgelost.

Ik kan me niet meer herinneren of vader Jan erg boos was! Of niet!

De logé’s vertrokken weer.

De oorlogsdreiging werd steeds erger.

Iedereen van 18 jaar en ouder moest een persoonsbewijs hebben.

Het eten en andere benodigdheden waren op de bon.

“Schraalhans werd keukenmeester”.

Vader Jan kreeg een “Ausweis” (bewijs van goedkeuring) om tussen Uitgeest en IJmuiden heen en weer te fietsen en om het terrein van het P.E.N. te betreden.

Toen het P.E.N. helemaal in Duitse handen kwam is hij niet meer naar z’n werk gegaan.

We schrijven nu voorjaar 1944.

De buurt rondom de haven en de Stokkenfabriek moest evacueren. Dat betekende dat de “WATERGEUS” weg moest uit de haven.

Goede raad was duur!

Vader Jan bedacht met de directeur van de Stokkenfabriek, dat we misschien wel naar Akersloot konden varen.

De burens die in een huis woonden laadden hun spullen op een handkar of kruiwagen, of vertrokken met paard en wagen met huisraad er op, naar familie of bekenden.

Tegenover ons woonde een oud echtpaar.

Iedereen noemde ze “opi” en “opa” en wij deden daar vrolijk aan mee.

Opi en Opa Bourgogne.

Moeder Jo met haar
spinnewiel. (± 1967)

Ook zij moesten evacueren, maar wisten niet waar ze naar toe moesten.
Opi liep op straat dikke tranen te huilen.
De oplossing: als ze hun bed meebrachten konden ze wel op de “WATERGEUS” terecht.
Aldus geschiedde.
Fijn: ze brachten nog wat eten mee en ook heerlijke bessensap!

Wij gingen varen!
En hoe!

De directeur van de Stokkenfabriek had een motorvlet met daarop een vaste schipper.
Die schipper moest ook weg maar kon/mocht met zijn gezin op de motorvlet wonen.
Ook beschikte de Stokkenfabriek over een dekschuit.
Op die dekschuit paste een houten zomerhuisje. Dat werd het onderkomen van de directeur, z'n vrouw en zijn dochter, want ook de directeur moest evacueren.
De “WATERGEUS” sloot zich hierbij aan: de motorvlet trok, de dekschuit en de “WATERGEUS” volgden.
Zo kwam de sleep in Akersloot aan. Ik herinner me die tocht nog wel; best spannend over het Alkmaardermeer. Moeder Jo, Janny en opi en opa en ik ook waren erg rustig. Wat kon er gebeuren met vader Jan aan het roer!
Wij kregen een ligplaats aan het erf van een boerderij en de dekschuit en de motorvlet meerden aan bij een weiland.
Iedereen was tevreden.
Ik ging naar school in Akersloot. Wel een heel eind lopen en dat ook nog op klompen.
Die school was in de woonkamer van “het hoofd der school”, want de Duitsers zaten in de echte school.
Janny logeerde bij goede vrienden in Beverwijk. Zij was daar inmiddels op de Mulo.
Maar na een paar maanden was ze weer thuis.
Het schoolgebouw waar de Mulo in zat werd in beslag genomen door de Duitsers.

Het werd winter 1944/1945.

Streng vorst, sneeuw, erg koud! Weinig eten!
Opi en Opa Bourgogne, zo heetten ze, zijn voor de winter begon, opgehaald door hun kinderen en namen hun bed weer mee.
Het fornuis in de keuken brandde alleen als er gekookt werd. Alle restjes hout werden opgestookt. Kolen waren er niet meer.
Alom razzia's.
Buurjongens uit Uitgeest die de leeftijd hadden om naar Duitsland gestuurd te worden om daar de oorlogsindustrie op gang te houden, kwamen in diepe duisternis naar Akersloot naar de “WATERGEUS”.
Ze werden gastvrij ontvangen en goed verborgen in het vooronder. (Dat heb ik pas later gehoord. 's Morgens waren ze meestal al vertrokken voor dat Janny en ik opstonden.)

Ik schrijf voorjaar 1945.

Moeder Jo spon voor de boerin de wol van de schapen die geschoren werden.
Voor iedere knot wol van 100 gram (1 ons) kreeg ze een liter melk.
Vader Jan kluste wat bij op de boerderij: de boer was overleden, de boerin hield de boerderij met behulp van een knecht in orde. Maar, de knecht brak z'n been. De beloning voor vader Jan was: één liter melk in de week en iedere dag een voerbiet.
Die voerbiet werd geraspt, gekookt en weer uitgewrongen. Resultaat: gekookte pulp die je als groente kon eten en bruin water dat wat zoetig smaakte. Van een voorraadje tarwe dat gekocht was toen dat nog te koop was werd één keer in de week een broodje gebakken met de pulp er

De „Watergeus“ in de haven
in Uitgeest.

doorheen. “Dat is net sucade,” zei moeder Jo. Een voorraadjie bruine bonen was er ook nog. Over de gekookte bonen deed moeder Jo de “stroop”. Voor we naar bed gingen kregen we op een schoteltje 5 bruine boontjes met een theelepeltje “stroop”. (Anders werden we ‘s nachts wakker van de honger.)

Vlak voor de bevrijding in 1945 mochten we weer terug naar Uitgeest.
De sleep werd geformeerd en we waren na de vaartocht weer “thuis”.
In Uitgeest vierden we de bevrijding!
We lagen weer op ons oude en vertrouwde plekje!

De Tommy’s (geallieerden) vlogen vaak heel laag over.
Op een weiland aan de Lagedijk was een voedseldropping.
De jongens van de BS (Binnenlandse Stijdkrachten) deelden het gedropte voedsel uit.
Dat was feest!

Moeder Jo
Vader Jan (± 1946)

Zwemmen bij
„het verboden bordje.“

O.l.s. aan de Hogeweg. Nu (2019) Cultureel
Centrum.

Er werd heel wat gezwaaid naar de overvliegende vliegtuigen.
En wij maar denken dat ze ons zagen!
Buurmeisje Sjaan Winter zwaaide met een theedoek zo enthousiast naar de vliegtuigen dat ze zo in het water in de haven viel!
Grote paniek want ze kon niet zwemmen.
Vader Jan sprong haar achterna en hielp haar naar de kant!

Na de oorlog was het leven in Nederland ontwricht. Dus in Uitgeest ook.
De baan bij het P.E.N. bestond niet meer.
Toch moest er gewerkt worden want de spaarcentjes waren op.
Vader Jan vond een baan in Roozendaal bij het “wederopbouw bureau”.
Hij ging daar in de kost en kwam vrijdagavond naar Uitgeest om dan op zondagavond weer naar Roozendaal te gaan.
Moeder Jo was met Janny en mij op de “WATERGEUS”.
Ze kon daar goed mee omgaan. En ik denk ook dat wij niet echt lastig waren.
Een paar middagen per week roeide ze met ons en met buurmeisjes/vriendinnetjes naar de overkant van het meer, naar het
“verboden bordje” om daar met ons te gaan zwemmen. Bij het “verboden bordje” was een onderbreking in de rietkraag.
Bovendien was de bodem daar zand-achtig en waren er geen rietstoppels op de bodem. Een goede plaats om te zwemmen en om lekker te poedelen!
Die situatie duurde ruim een jaar.
Er werden plannen gemaakt om met de “WATERGEUS” naar Roozendaal te varen.
Spannend!

En toen ....

De openbare lagere school in Uitgeest was door de Duitsers “goed gebruikt”: was een ruïne geworden.

Ook was er na de oorlog de gaarkeuken gevestigd. Met bij de gemeente gekochte bonnetjes kon je daar eten halen. Ook daar hebben wij van meegegeten. Was vaak best wel lekker, een enkele keer niet, maar je at best je bord wel leeg.

Voor de herbouw van de school was een architect nodig.

Vader Jan kreeg de opdracht en die werd op een goede manier volbracht!

Vervolgens kreeg hij een vaste betrekking als Gemeente-architect in Uitgeest.

(Een paar jaar geleden ben ik nog eens terug geweest naar die school: het was een feest van herkenning. De deuren waren nog hetzelfde, de wc's zaten nog op dezelfde plaats, de kapstokken, eigenlijk haakjes waar wij onze jassen ophingen, waren er nog en de lokalen waren ook nog zoals ze bedoeld waren.

Ook heel leuk:

in de gang waren de plafonds weggehaald en keek je zo tegen de dakspanten aan. Die zagen er nog prima uit!)

Inmiddels was het tijd voor een grote onderhoudsbeurt aan het schip zelf.

Er kwam een sleepboot die ons naar Wormerveer naar de werf bracht.

Dat was weer een vaaravontuur!

Janny volgde een opleiding in Amsterdam voor maatschappelijk werk. Ik zat in de 6e klas van de lagere school.

Janny ging met de trein naar school en ik had een week “verlof”!

Wat gebeurde er in die week in Uitgeest?

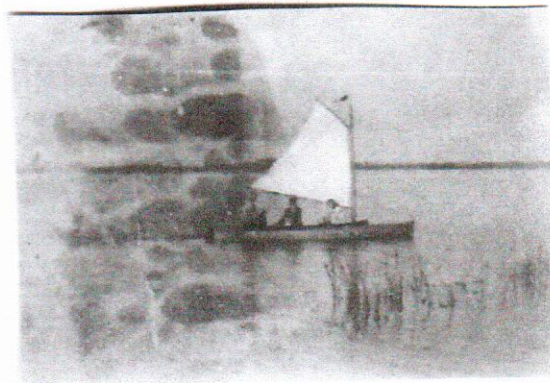

School uitgebreid met de kleuterschool. Nu Bieb.

De „Joma“

De zeilboot.

Moeder Jo in haar element:
aan het stuur van de „Joma“.

De „Joma“ op zee, achter de „Azolla“!

Janny in de serre.

Ook dit was haar uitzicht:
Vader Jan vist onder
toezicht van Joop!

Toen wij weg zouden varen, bleef de loopplank op z'n eigen plaats achter op de wal.
Op donderdag kwam de kruidenier altijd het boekje ophalen waar moeder Jo de boodschappen in opgeschreven had.

Zo ook die donderdag toen de "WATERGEUS" naar Wormerveer was.

De kruidenier liep die donderdag gewoontegetrouw en in gedachten de loopplank op!

De mannen van de Stokkenfabriek zagen dat wel maar hielden hun mond: zou de kruidenier zo het water in lopen?

Maar net op tijd zag de kruidenier dat de "WATERGEUS" weg was!

De onvrijwillige zwempartij ging niet door!

Inmiddels was onze motorboot "Joma" weer in Uitgeest. Tijdens de oorlog bleef de "Jorna" in de winterstalling in Leiden.

We hadden een (hollandse) roeiboort (zwaar en van hout), waarmee gezeild kon worden als het stormde want de boot was zwaar en het zeil te klein, had Janny een kano en was er korte tijd een echte zeilboot.

Met deze vloot hebben we heel wat avonturen beleefd!

Kortom, we genoten van alles wat het water te bieden had.

In 1947 werd Janny erg ziek.

Ze kreeg een plaatsje in de serre met uitzicht op de haven en op het Alkmaardermeer.

Gelukkig werd ze weer beter, maar ze was een half jaar heel ziek.

Tijdens ons wonen op de "WATERGEUS" ben ik maar één keer in het water gevallen.

De plank was nat, ik gleed uit en daar ging ik! Als zorgzame moeder had moeder Jo mijn jas vast. Ik viel dus tussen de wal en het schip. Gelukkig voelde ik grond onder mijn voeten en riep ik: "Laat me maar los want ik sta op de vloer van de haven!"

Op een keer kwam de gemeente-ontvanger, meneer Van der Zee.

Hij had tengevolge van een ongeluk twee houten benen.

Hij wilde vader Jan even spreken maar die was er niet. Dus werd meneer Van der Zee uitgenodigd om binnen te komen.

Hij de loopplank op. Z'n wandelstok in z'n linkerhand en rechts steunend op de leuning. Maar hij steunde wel erg zwaar: de leuning brak en daar ging ie kopvoor het water in. Hij draaide zich gelukkig om en daar zat ie "op de vloer van de haven"!

Maar hij moest toch weer uit het water vandaan. Janny en ik holden naar de Stokkenfabriek om een paar mannen te halen.

Met veel spul en moeite kregen ze hem op de wal en daar zat ie met z'n natte kleren in het gras "op het droge".

Maar, het was lekker warm zomerweer. Janny en ik werden naar z'n vrouw gestuurd: ze moest komen met droge kleren. Ze keek heel raar maar ging toch mee!

Wat dachten de overburen?

"Kijk, buurvrouw Van Zoelen maakt een foto van meneer Van der Zee!"

Inmiddels had moeder Jo water warm gemaakt, was vader Jan thuisgekomen die meneer Van der Zee via de loopplank de "WATERGEUS" in hielp en werd meneer van der Zee lekker door z'n vrouw afgepoedeld en van droge kleren voorzien!

Achteraf hebben we allemaal verschrikkelijk gelachen!

Er kwam een nieuwe leuning en meneer en mevrouw Van der Zee bleven op bezoek komen.

Burg. Van Nienesstr. 6

De gemeentehaven zonder de „Watergeus“.

In 1949 heeft Piet Serné als peutertje een poosje bij ons gelogeed.
Iedereen dacht hij ons broertje was!! Was wel grappig.

Helaas, vooral voor Janny en mij, werd er in Uitgeest een huis gekocht: Burg. Van Nienesstraat 6 !

Een nieuwe fase volgde: verhuizen.
De “WATERGEUS” werd verkocht.
Een goed gebruik was toen: als je een schip kocht of verkocht moest het eerst naar de werf om ook onder de waterlijn te kunnen kijken!
Aldus geschiedde!

Vader Jan en ik voeren met behulp van een sleepboot weer naar Wormerveer. Maar nu met een leeg schip.
Een echt leeg schip met alleen twee fietsen en ons aan boord.
Maar. de koop/verkoop ging door!

Wij fietsten heel stilletjes naar huis.
Er was een heel tijdperk van ons leven afgesloten!

De “WATERGEUS” ging naar de Sixhaven in Amsterdam.
Daarna is de “WATERGEUS” nog enkele malen doorverkocht. Ligplaatsen onbekend.
Tot ... Mijntje en Teun de “WATERGEUS” zagen liggen in Groningen.

In 2004 gingen Cor en ik op onderzoek uit.
We parkeerden vlak bij het havenkantoor. De havenmeester kon ons direct vertellen waar de “WATERGEUS” lag, want ik had een paar foto's meegenomen.
Wij op pad, met fototoestel.
Tijdens het fotograferen vielen we op.
De huidige eigenaar kwam naar buiten.
Ik legde uit waarom ik foto's maakte.
Vroeg de eigenaar: “Wilt u soms ook even binnen kijken?”
Dat was leuk!!!
Er was maar een klein beetje verbouwd, maar verder ...
“Onze” (bruynzeel) deuren zaten er nog in. Zelfs het w.c.- knipje met “vrij” en “bezet” was er nog.
De serre was nog steeds serre.
De oudersslaapkamer (in de roef) was nog hetzelfde, alleen was het bed verplaatst. Het hoofdeinde stond tegen Janny's slaapkamer, je kon dus aan beide zijden uit- en instappen.
Janny's kamer was logeerkamer. Mijn slaapkamer in het ruim was gepromoveerd tot studeerkamer. De watertank van 2.000 liter stond er nog en was nog in gebruik!
Onder het mastdek dat was blijven zitten en waar de hoogste plek in het ruim was, stond weer een werkbank. Op dezelfde plaats als die van vader Jan!

De huidige eigenaar zei: “Het is een vrijstaande woning met alle genoegens van het water!”
Leuk om dat te horen!!
Als foto's makend dacht ik: “Wat is er vreemd aan het achterschip?”
Bij het bekijken van de foto's toen die klaar waren zag ik wat er vreemd was: de “WATERGEUS” was z'n roer kwijt!

De "WATERGEUS" zou later die zomer naar de werf gaan voor onderhoud. De eigenaar had twee sleepboten besteld. Dat vond ik gek want wij hadden altijd aan één sleepboot genoeg. Maar ja, een schip zonder roer heeft extra hulp-nodig!

De "WATERGEUS" had als kenteken: G - 49 - 17.

"G" stond voor Noord-Holland.

Auto's hadden ook een letter op de nummerplaat. Daaraan kon je zien in welke provincie de desbetreffende auto thuishoorde. En met schepen zal het ook gegaan zijn.

Wij hebben als gezin met heel veel plezier op de "WATERGEUS" gewoond.

En ik weet zeker dat vader Jan, moeder Jo en zus Janny dezelfde mening zijn toegedaan!

De laatste foto van ons als
gezin bij de „Watergeus“.

v.l.n.r. : vader Jan, moeder Jo,
Bep en Janny.

Naschrift "WATERGEUS".

Wij leefden een heel prettig leven op de "WATERGEUS".

Ons gezinsleven was zoals het bij bijna iedereen was.

Wij maakten deel uit van de toenmalige Hervormde Gemeente in Uitgeest. (Nu PKN-gemeente.)

Vader Jan ging naar zijn werk.

Moeder Jo was thuis en was een ijverig lid van de Dameskrans. Deze Dameskrans maakte mooi en ook nuttig handwerk t.b.v. de restauratie van het hervormde kerkgebouw.

Moeder Jo en vader Jan zongen als sopraan en tenor in het kerkkoor.

Janny was "juf" op de zondagsschool, Bep was nog "leerling" op de zondagsschool.

Janny en Bep waren actief betrokken bij het verenigingsleven zoals dat gestimuleerd werd door de kerkenraad van de toenmalige hervormde gemeente.

Onder de stimulerende leiding van zwager Joop was er een actieve groep jongeren lid van de Vrijzinnig Christelijke Jeugd Centrale (VCJC).

Vooraf vlak na de oorlog was er grote behoefte om het sociale leven weer op te pakken en vorm te geven.

Dat is, wat ons gezin betreft, heel goed gegaan.

Janny werkte na haar schooltijd op het kantoor van een plaatselijk bedrijf.

Bep ging na de lagere school naar de ulo in Beverwijk.

Krommenie, mei 2019.

Waarom kreeg ons schip de naam “WATERGEUS”?

Daar kan ik alleen maar naar raden dus kan ik dit niet met zekerheid zeggen en ik kan het aan niemand meer vragen jammergenoeg.

Maar we kijken terug in de vaderlandse geschiedenis.

In 1568 brak de 80-jarige oorlog uit (1568 - 1648), waarin gevochten werd om het Nederlandse gewest te verlossen van het Spaanse juk.

Vluchtelingen van allerlei slag zochten hun heil op zee en vochten mee met de grote admiraal Lumey.

Prins Willem I gaf de zeevarenden z.g. kapersbrieven (toestemming om te kapen) om zodoende aan geld en goederen te komen.

In 1572 bezetten de Watergeuzen o.l.v. Lumey, Den Briel

In 1574, eveneens onder leiding van Lumey, waren de Watergeuzen betrokken bij het ontzet van Leiden.

Ik denk dat het bovenstaande de aanzet was om ons schip “WATERGEUS” te noemen.

Naar mijn idee staat/stond die naam voor VRIJHEID.

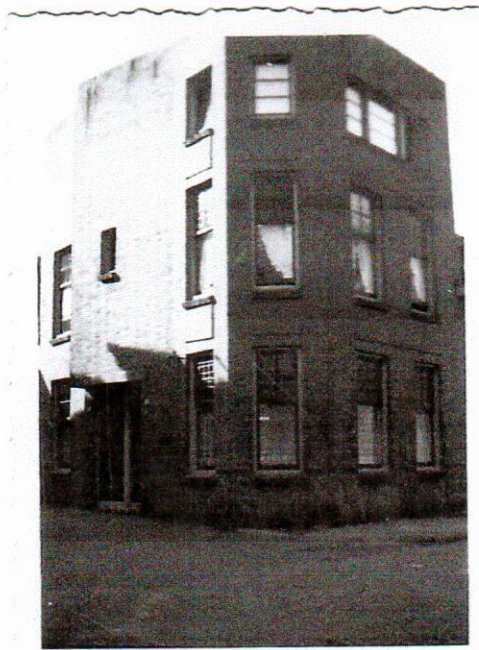
Het speeljachtje van één van de prinsen van Oranje heette ook “Watergeus”.

N.B.,

Er waren ook “Bosgeuzen”.

Zij vochten op het land.

Lange Yzerenbrug straat 1,
Dordrecht.

Trefpunt van alle
de Leeuw van Weenen-
familieleden

26 augustus 1953.

Vier generaties:
Elizabeth de Leeuw van Weenen-
Johanna Maria van Zoelen-^{Volker.}
de Leeuw van Weenen.
Jannigje van Zoelen-Winkelman,
Johanna Elizabeth Winkelman.

Bovenstaand:
het schip op het graf-
monument van de vader
van oma Elizabeth.
(Hendrik Harber Volker)

Ik maakte dit boekje ter gelegenheid van de “De Leeuw van Weenen- reünie” op zaterdag 25 mei 2019 in Vreeswijk.

Deze reünie was een initiatief van en werd georganiseerd door:

Piet de Leeuw van Weenen, kleinzoon van oma Bets en opa Piet, zoon van Henk;

Jaap de Leeuw van Weenen, kleinzoon van oma Bets en opa Piet, zoon van Henk;

Christa de Leeuw van Weenen, kleindochter van oma Bets en opa Piet, dochter van Teun;

Bep Broertjes - van Zoelen, kleindochter van oma Bets en opa Piet, dochter van Jo;

Joke Winkelman, achterkleindochter van oma Bets en opa Piet, kleindochter van Jo, dochter van Janny.

Krommenie, mei 2019.

Bep Broertjes-van Zoelen.